

En Sandheds - Røst.

Til de Dyrigtige af Hjertet.

«Omsender Eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær!» (Johannes.)

Oversat fra det Engelske af P. O. Hansen.

En Skizze af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, dens Opkomst. Og nogle af Guds Handeler med dette Folk. Aabenbaringer til Joseph Smith og Andre. Opdagelse af gamle amerikanske Opdagelser. Gjenoprettelse af den sande Præstedom. En Afhandlung om Evangeliet's første Principer eller Herrerens Vej til at frelse Menneskene.

«Og jeg laar en anden Engel staa midt imellem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, der see paa Jorden.» (Joh. Ab. 14. Cap., 6. Vers.)
Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev først stiftet i Ontario Amt i No-Bork Staa i Novemberen paa den 6te Dag i April 1830. En hellig Engel kom og besøgte en ung Mand ved Navn Joseph Smith, en Landmands Søn med ubestemt Underviisning, som var det fremste Kald til Guds Haand til at lægges Ordre paa den til og begyde den op.

De kendende Omstændigheder ere følgende: I Nabolandet af hans Faders Hus var der en stor Bevægelse blandt Folk angaaende Religionen, hvortil flere forskellige Secter toge Del, og de søgte at prædike og bede indtil de besværede hvad man derislands kalder «at komme tilhøre nogen» i Hensende til Religion, og Mange kendte sig at være omvendte til Gud; imidlertid den var to eller tre af hans Faders Familie. Da Bevægelsen var stærkt begyndt den at blive Spild blandt de forskellige Secter, angaaende hvilken af dem de Hjemkomne skulde tilhøre. Endelig blev de bedre indse dem; men deres Nærhedhed blev snart kaldt, og Spild og Uenighed søgtes. Joseph Smith var omkring 15 Aar gammel paa den Tid. Modet hans Færdighed var stærk og hans Kundskab om Verden indskrænket, saa var hans Sind dog indvirket til både Tanker og hans Hjerte bevæget i Herren.

Han var foranlediget til at tænke alvorligt paa de ham omgivende Scener samt den religiøse Verdens Tilstand. Han laar at disse Secter vare ganske forskellige fra hinanden, havde i Hænder og Kirkesystem. Han spurgte ved sig selv: er alle disse Guds Børn? Er Gud Fader til Forvirring? Kan saamane forskellige Sammenligninger alle være Guds Kirke? Han tænkte, de kunne endeligen ikke alle være rigtige. Men han havde en meget stærk Interoesse efter at vide den rette Vej og søgte dem. Han besvarede at lade sig høre med megen Værgel, og jo mere han læste og eftertænkte, desto mere tiltog denne Værgel, og jo mere han kom til Erkendelse om Rigtigheden af at forlæse Guds Eng Værgel, desto mere vilde søgte han til at binde sig til noget af disse Religionspartier. Hans Sind faldt paa et

tiltog Bøder i Skidra, som gjorde stærkt Indtryk paa hans Sind. Han lærte af Joh. 17 Opt., 30 Vers, at Jesus i sin sidste Bøn sagde: - Men jeg beder en anden for disse (næmlig Apostlene), men ogsaa for dem, som formædelt deres Brød skulle tage paa mig. Paa det de maatte alle være eet. Igesom Du, Fader, i mig, og jeg i Dig, at de og alle være eet i os, at Verden kan troe, at Du haaber virkelig mig. - Og efter, ligesom for at vise Verden, at denne Bøn blev opfyldt, blev der sagt til den gamle Kirke: - Vi ere jo alle holdt i een Haand til at være eet Følge, hvad enten vi ere Jøder eller Hebræere, Græke eller Jreo; og vi have alle prøvet af Kæften til at være den samme Haand. (1 Cor. 12 Opt. 13 Vers.) Naar han i sine Taarer sammensluttede denne Grubed i den apostoliske Kirke med Christenhedens gamle Tilstand i det utvandede Næstelsende, saa blev han meget oprørt i sit Sind. Vidt i denne Hengivelse arbejdede han Bibelen og læste følgende Jac. 1 Opt. 5 Vers) - Her berøves Iagen af Eder fattes Vindst, han bedt af Gud, som giver alle gerne, og beder om alle, saa skal den gives ham. Disse Ord vare ligesom Balsam for hans Sjæl og ligesom en elektrisk Jolt, der før igennem ham. Han troede dem med ganske Hjerte, og gik bort til en Sten, hørte sig ned for Herrens og begyndte at bede.

Nedens han kaldtes bed, blev han omgivet med et saart lyst Lyd, og to Personer, som vare meget vellyk af Hjelpe, viste sig for ham; deres Skikkelse var ganske end, og de gaae ham Underretning om det, som havde betraget hans Sind. Det blev ham sagt om Verden, at de vare alle i Hænderne i mange Prædiker; og hans Bøn betalte et af gaae efter dem; og han st et Veste, at Evangeliet skulde følge i sin Tid blive arbejdet for ham; hvorefter Svaret forsvandt og efterlod ham i fuldkommen Sundhed og Fred.

Iagen Tid efter, som han en Aften udsatte sit Hjerte i Bøn, brød et Lyd lige som Dagens, istun senere og ligesom, og af langt større Stands. pludselig mit i hans Hænder. Dette pludselige Lyd af et Lyd (saa stærkt og berøst, forstærkede en befrydning Jernmæssig gennem hans hele Følelse; der passivt imidlertid en Sælver og Gud, og en talte Hensættelse i Glæde; og i et Øjeblik led en Person for ham. Denne var angivet af en Vision, som var end mere brisant end det forvandede Lyd, og han var mit i den. Denne Vision var større end en almindelig Haand i denne Tidstid. Hans Arbejde var fuldkommen holdt, og saar ud til at være uden Lemme. - Han erklærede sig at være en Gud Svag, ubrændt, efter Betragtning, for at forsøge ham, at hans Sander vare ham forløst, og at hans Bønner vare hørt; saa og at bringe den glædelige Tidende, at det store Kæft, som skulde føre til Høderbede var Nedens andet Kæmpe, og for Dagernes og Fremtidens Opfyldelse, som Gud gjorde med gamle Israel angaaende deres Efterkommere, skulle snart begynde paa Jorden. - at Tiden var forhaanden naar Evangeliet skulde følge prædike med Kraft for alle Nationer; at et Jolt maatte være beredt med Tro og Retfærdighed for Millemødet eller det fuldkomne Næst af almindelig Fred og Glæde; og at han var kaldet og utvægt til at være et Medlem i Guds Haand til at udsætte nogle af hans forunderlige Begiveninger i denne sidste Hævelse.

Han udsatte nogen Underretning angaaende Evangeliet og det store Guds Vord, som skulde udsætte paa Jorden i de sidste Dage, hvilket var drevet forbiagt af alle de helige Propheter siden Bertens Begyndelse. I blandt andre Ting blev det ham ogsaa indlydende, at de saakaldte amerikanske Indianere - vare en Fremgang af Israels, at de de først kom til America, endret for Hundrede Aar før Christus, vare de et berøst Jolt, som brød Kæftad om den sidste Gud, og med hans Hæder og fortalet Vedtægter fra hans Haand; at Propheterne og de andre begaaede Skrifter blandt dem blive betalte af vedtægterne en Ordgælle paa de mærkelige Begivenheder, som stede blandt dem; hvilken Høder blev indgaaet paa Metalplader og forstet fra den Skæft til en anden, indtil endret sine Hundrede Aar efter Christus, da den sidste Død af dem blev udsættet paa Grund af deres Uædelighed, og de Dørige forstet til amerikanske Tæmte; og de helige Skrifter blev, efter Guds Befaling til en af deres sidste Propheten, forvandede paa et stort Lyd for at bære dem fra de Hænderlige Hænder, som sagte at forvæde dem. Det blev ham sagt, at disse Ordgæller indholdt mange Ting, som vare enfoldige og oplyste, herunder en Rigtig Evangelium, herunder Spødtomme om de sidste Dage af Begivenheder, og at Verden havde besluttet at de sidste Døme for Dagen til Julets Kæftad. Efter at have underrettet ham om mange andre Ting, hvilke ikke kunne

gives i dette Ord Skil, forled Engen ham, og Islet og den Guds Hørlighed for-
sømt, efterladende hans Sind i en No og Fær, som var ubestemt.

Efter dette medtog han Underretning ved den Helligaand og ved Engles Brev
fra Tid til andet, for at berede hans kongdommelige Lykke til det store Værk, hvor-
til han var kaldet, og for at give ham den Tilfredshed, som var nødvendig for at
gjøre ham ledig til at udføre Guds vilde Digt og Svarer. Tilslut blev Sædet
ham vist, hvor disse Ting laar i Fortæring, hvilket var en stor Del i Nærheden af
hans Faders Hus, og det blev ham tilladt at tage dem. Fra disse Optegnelser
overførte han paa Engelsk og udgav den saakaldte "Hermens-Bog" efter den Hvide
Aarn, som gjorde Vidne. Han overførte ved Guds Bode og i særdeleshed et be-
træffende Instrument, som kaldtes tilgænges Vidne og omtales i Vidne under Aarn
af "Vind og Spinnat".

Endvidere, som vi have sagt, Joseph Smith var det første og fornemste Redskab
i Guds Haand til at begynde Arbejdet, saa var han dog ikke ene og forladt til at
have Vidnesbærb om sin store Ting.

Det behagelige Herren at oprejsne mange andre Vidner, og besøgte dem ogsaa ved
Svar og ved Engle, og kaldte dem til at sige om disse Ting, og hjælpe til med
det store Arbejde, som han havde begyndt. Og her det behagelige Gud at de første
begynde at høre og organisere Kirken, sendte han sin Engel for at gøre Prædiken
til Joseph Smith og Oliver Cowdery, at de ogsaa maatte høre og erstatte Vidne,
efterhvert Gud skulde begynde og kalde dem.

Og de, som gik ud blandt Folket at prædike Evangeliet, var fulde af den Hel-
ligaand, og fremgav deres Vidnesbærb i "Sand og Sandhed"; og Mange bragtes til
Omvendelse og søngete sig for Gud og blev kaldt i Båndet for deres Sønder
Fortællelse, og Herren gav dem den Helligaand ved Den og Helligaandslagge af
hans Lykke, og de Sog blev beredede, Dagele udværet i Navnet Jesus, og
saaledes satte Guds Herrens Ord ved medfølgende Tegn (for Marc. 16 Opt.). Siden
den Tid, i det første Uddrag af tyve Aar, var Tegnene blevet kaldte og sendte ud
blandt alle de Nationer, som tale det engelske Sprog, og mange andre boede paa
den vilde og vakkige Verdenstid og mange af dem i Huset; og Hundreder af
høje anseet Tidet med Glæde og fulgt den Herrens Jesus Eksempel ved i Båndet
til Døden; og Herren har udført den Helligaand over de Troende, og Gaver og
Tegn fulgte dem i tilfælde tilfælde blandt alle Nationer, som have modtaget Budskabet.

Saaledes har Herren oprejsnet en talrig Mængde af Vidner om hans Naam og
om Jesu Christi Evangelium, ligesom i gamle Dage, hvilket nu sige i Sandhed, at
der er en Gud i Høden, som er den samme igaar, idag og for evig, og at Jesus er
den Helligaand, Guds Son, og at de hellige Skrifter ere Sandhed. Saaledes bliver
Jesus Ord tilfølgende, som siger: "Den som vil gøre sin Faders Vilje, han skal
sige, sin min Fær er af Gud". Dog have de været meget forfulgte paa mange
Steder, og "allehaande Guds sag om dem udførelst" paa Grund af deres
Vidnesbærb, ligesom Jesus sagde til sine Disciple i gamle Dage: "I skulle kaldes af
alle Nationer for min Skyld".

Cræs - Artikler

i

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Kjøbenhavn.

1) Vi troer paa Gud, den evige Fæder, og paa hans Son Jesus Kristus og
den Helligaand, hvilken har Vidnesbærb om Fæderen og Sønnen, de samme igaar,
idag og for evig.

2) Vi troe, at ved det Vermeffes Overtrædelse (nemlig Adams) alle Mennesker kom under den brudte Lovs Forbandelse, og vilde have været ubeløstet for evigt fra Guds Rigtig, var det ikke for Fortræmmen ved den Herre og Frelser Jesus Christus. (Rom. 5 Ept. 18 Vers).

3) Vi troe, at ved vor Herre og Frelser Jesus Christi Lidelser og Død alle Mennesker ved Guds gunstige fra den oprindelige Synd og bragte tilbage til Guds Rigtig, og at ved de disse tynde efter deres egne personlige Synder, og ikke for Adams Synd. (Matt. 16 Ept. 27 Vers og Joh. Jak. 20 Ept. 12 og 13 Vers).

4) Vi troe, at alle Mennesker i deres vilige Varnem er ubedagte til at tynde Vedt og Lov og til at adlyde eller ikke adlyde en Lov, og Vær, som lever i den Tilstand, ville blive forstet til en evigvarende Sædighed i Hellighedens Boliger; og vi troe, at de kunde reddes ved Haandpaaleggelse i Overensstemmelse med de hellige Skrifter. (Marc. 16 Ept.)

5) Vi troe, at alle Mennesker, naar de komme til Stjertaar, ere bogtige til at adlyde og ikke adlyde Guds Lov, som indeholdes i de hellige Skrifter, og den naar følgende Straf er at blive ubeløstet anden Gang fra Guds Rigtig, baade Vegene og Mand, efter at de ere blivne gunstige fra den første Død og bragte tilbage til hans Rigtig. (Matt. 25 Ept. 41—46 Vers og 2 Thes. 1 Ept. 8—9 Vers).

6) Vi troe, at alle de hednede Folk ville blive borte ikke efter Guds aabnbarde Lov, men efter deres Samvittigheds Lov, hvis Straf er den Slag, og det vil blive smædt for dem. (Rom. 2 Ept. 14—15 Vers og 3 Ept. 15 Vers).

7) Vi troe, at Kristus og Salvingsordens Evangelium er fæst for alle Mennesker, som ville adlyde det; og det Princip er følgende:

1) Vi troe paa Gud og hans Søn Jesus Kristus, i Overensstemmelse med den hellige Skrift, og paa den Helligaand, som giver Alle, som adlyder Evangeliet.

2) Vi vi troe, at alle Mennesker, naar de bliver gamle nok til at være ansvarlige, maatte anerkende sig, strænge sig og bekende deres Synder for Gud, og saavidt muligt at godtgjøre dem, som de maatte have forvirket. (Luc. 18 Ept. 3—5 Vers).

3) Vi alle Mennesker, som oplyste de to første Betingelser, bør lade sig bære i Mand for Gudsforbødelser i Noget Jæderen, Sinnen og den Helligaand. (Matt. 26 Ept. 19 Vers og Ap. Gr. 3 Ept. 48 Vers).

4) Vi modtage Haandpaaleggelse til Bekræftelse i Overensstemmelse med den hellige Skrift, samt at vider Brødet og Vinen med hinanden, som er Billede paa vor Herre og Frelser, Jesus Christi fæderbrudte Vegene og juldte Blod; og alle disse Handlinger tror vi skulle udføres ved dem alene, som ere bemyndigede af ham til at udføre disse Ting.

5) Vi troe, at Guds Riktes Bedrøvelse i alle sandelige Sager burde være sig efter Guds Ord i Skriftens menneskelige Opfatters; og at det er de helliges Rettighed, som adlyde det evige Evangelium, at bære for og vider de Gaver og Velsignelser, som kommer ved den Helligaand, og hentes iblandt de Hednede i gamle Tider. (1 Cor. 12 Ept.

Om Egtelab.

Vi troe, at Egtelab er indstøtet af Gud tilgode for det jordiske Liv, og at Sammens indem de to Lige udvælger Hustru, er Uoverensstemmelse for Guds Rigtig.

Vi troe, det er lovtigt og rigtig, at en Mand skal have en Hustru, og en Kvinde en Mand, og at ved Dødsfald de ere frie og kunne gifte sig igen. Men Fremgangsmaaden ved Egtelab, samt Verfaaren, ved hvem det fulde Vær, maatte vel bestemmes ved Lov, og hvor saadanne Bestemmelser er, bør de alle de Helliges Vigt at efterkomme dem.

Om Dorigheden.

Vi troe, at Dorigheden er bestemt af Gud til Menneskenes Bedste, og at ingen Dorighed kan bestaa i Fred, uden at Evens holdes i Vær og ubrødet, og at alle Dorigheder nødvendigtvis behøver Indvillighed til at forvalte Evens iblandt Folket; at Konger og Regenter skulle være og adlyde fra Saabanne, eftersom de ere beordret til at beholde de Uheldige og straffe de Stedlige, og at alle Mennesker bør holde Evens i Egtelab. (Rom. 13 Ept.)

Syndefaldet og Korsoningen.

—Lad ligesom Gud var i Adam, saa skulle og Alle ligesomgaaet i Christus.— (1 Cor. 15 Cap. 22 Vers). —Alraa, ligesom det ved Guds Bødd dem Fortømmelse over alle Mennesker, saaledes skal og ved Guds Retfærdighed komme over alle Mennesker Retfærdiggjort af Gud.— (Rom. 5 Cap. 18 Vers).

Med disse og andre Stedstytter bekræftes os om: at Alt, hvad Mennesker taber ved Adams Bødd, erstattes dem igjen ved Jesus Christum uden en eneste Undtagelse; eller med andre Ord: den Daa, som Gud i sin Barmhjertighed har lagt for Menneskers Fælle, er ligesom et Vædd, der dækker den hele Skabe. Gud saa være for alle Forældre en Daa, hvilken de overtraadte. Med enhver Daa følger en bestemt Straf, uden det var den ingen Naa. For Fremtid. i Danmark er en Daa med Troen, Naaen og Næb; men desuden det alle med samme Daa følger en bestemt Straf for dem, som begaar disse Forbutter, hos alle de frage Troen? Der vilde være næsten om der ingen Daa var. Gud saa en Daa og bekræftede en Straf, og den Straf var, at alle det fra Guds Tro og tro. De Mennesker blev døvet ud af Guds Haad, Men han og saa Alt fra Troens Tro, og Troen med alle Tro, som var daaa, Men foruden det Mennesker Skald. (Se i Høstbog 3 Cap.) Og som han nu var udvalgte fra Troens Tro, saaledes vilde han ogsaa dække fra Troen. Alraa, om der ingen Daa var lagt for Sjæleløsning, da skulle Legemet have været døvet ud af en Daa i Guden, og Guden til en Forretning fra Skaberen, under den Under Naa, som havde overtraadt den. Et naar Straffen engang blev fuldstændig, da havde Mennesket ikke Naa til selv at gjenløse sig derfra.

Det var ikke rigtigt, at Gud skulde gjøre Noget i sin Barmhjertighed, som vilde berøve Retfærdigheden sine Forretninger og givde Troens Straf fra at blive fuldstændig for alle Mennesker; thi det vilde fuldstændig have øjet Bødd. Gud saa være en Retfærdigheds Gud saavel som en Naadens Gud. Lige var det ogsaa nødvendigt, at Mennesket skulde have Erfaringen og lære at hende Forfælle mellem Gode og Daa, og imellem Forfælle og Erstatning, saa at, efter at han havde smagt det Bødd, han da maatte vide af paa sig selv det Gode, som Gud har beredt for dem, som ikke han.

Derfor berog Gud sin Daa til at være et Offer: den Retfærdige for de Uretfærdige, at han maatte bringe sig til Gud, — og som han blev opvakt fra de Døde ved Troens Kraft, saa erstatte han Naa over Døden, til at opvakte alle Mennesker og bringe dem tilbage til sin Haad. Dette er Narrajen, hvorefter Jesus sagde (Joh. 12 Cap. 32 Vers): —naar jeg bliver opvakt fra Jorden, vil jeg drage Alle til mig.— Dette er Narrajen hvorefter alle Menneskers Naad vil blive gjenløst med Troens Legemer.

Denne almindelige Sjæleløsning fra Straffen for den opvandede Daa er uafkaarlig og gælder ligesom for Alle, havde den Retfærdige og Uretfærdige. Den almindelige Daa, som engang blev beredt for Jorden og det uheldige Bødd for sin Naadens Haad, bragtes paa en og samme Naad under Forbutteren, uden selv at være Noget bered. Men Guds Naad har været tilstrækkelig for dem Alle, saa at de, uden selv at være Noget bered, skulde gjenløses derfra og bringes tilbage til

Gub., og da Måne dømt og befæstet, ikke for Adams Synd, men for de Gjerninger, som Gud selv har gjort medens i sit evig Væren. Istedt Adams Overtrædelse kommer alle Mennesker til at lide Bødd og Dødt, og kunne adlyde og ikke adlyde en Gud, naar de være op og kommer til Høveden (Skjælsaar). Derfor har Gud gjort en anden Gud og Gud imod at gøre Dødt, hvilket han efter har ladet kundgøre for Menneskeres Sinner ved Dyrskredene og ved Jesu og hans Apostler. Straffen, som følger med denne anden Gud, er at forsvinde anden Gang bort fra Herrens Ansigt efter at de ere blivne alindløse fra den første Dødt og bragt tilbage til ham: (Se 2 Thess. 1. Cap., 9 Vers).

Den anden Gud er gudsbrude for alle Jætt, for hvem den er blivne kundgjort; men de, som ingen Frelighed har i dette Liv at være befrielse berømt, vil Måne dømt efter deres Samvittigheds Lov, og ikke efter den udbrudende Lov.

Denne anden Gud kan ingen Mådt have over Menneskene som de kommer til Skiltsaar (eller Måne ansvarelig for Dødt). Altså er alle Mennesker ansvarlige i deres tilfælde Næsten, og de, som døe i den uskyldige Tilstand, vil naar det erige Liv og Salighed, fordi de ikke selv have overtrådt og al holder sig ansvarlige for Adams Synd. Derfor den Jesu imod Dødt i sine Arme og velsignede dem og lærte: -Guds Rige hæver Sandhedne til- og adlyde dem: -for til, at Jætte forvare den af disse Smage, thi jeg tror Gud, at det er Gud, for alle mig Herrens Ansigt, som er i Himlene- (Se Marcus 10 Cap., 14 V. og Matt. 18 Cap., 10. V.)

Alle de, som gøre noget Dødt, og handle Kundskab om den anden Gud, er under den dødt forbrude Høvedelse og Straf, og forvare ikke i mindste Måde at frelse dem selv derfra, ikke mere end som Adam forvarede at frelse sig selv fra den første Dødt Straf.

De, som engang ere blivne skyldige for Gud, kan ikke gjøre forsvaring for deres Synder, saa at de undgaa Lovens Straf, om de endog siden efter have omvendt sig og helde Lovens Lov. For Gjerning; Danmarks Lov hedder: Meddømmes Liv. Kan da den Mådt, som med sit Forfat under sin Mådt, tilbedelse Lovens Lov og undgaae Døden ved Omvendelse og ved Guds Barmhjertighed? Han kunde maaske sinne Barmhjertighed, som søgte efter ham, eller underkøbe Dømmelsen til at være Barmhjertigheds Lov retmæssige Fordringer; men dette vilde være at gøre Livet imod Barmhjertigheds Lov for at holde dem selv fra. Men vilde for sig, o Måne udfør! at al Jordens Dømt kan holdes skilt eller underkastet.

Derfor en eneste Synder kan gjøre forsvaring for sine forsvarende Synder ved at omvende sig og gjøre gode Gjerninger i Fremtiden, da kunde Måne og saa ved de samme Midler have undgået den første Dødt Straf, og Christi Frelser og Dødt vilde i begynde Tilfælde have været underkastet.

-Uden Gudsindbudselse er der ingen Syndforladelse.- Iagt Herren. Men Ingen, som er under Forbannelsen, kan gjøre forsvaring for en Synder; thi om han ved Lovens Straf, forsvarede han istand for sig selv, således kan han bringe sig selv tilbage til Gud og hans Salighed. Derfor mås et uskultigt Bødd, som ikke er under Forbannelsen, gøre sig selv som en Midler og Gjenstand, såsø maatte alle sine den berømt Straf.

Saaledes ser vi, at Christi forsvaring var dødt; først for den oprindelige Synd, hvilket forsvaring er uskuldighed og skaffer sig til Måne, for det andet for hvert enkelt Menneskes egen Synd, hvilken er uskuldighed og skaffer sig istand til dem, som indgaaer den Forladelse.

Den Straffen for den oprindelige Synd kom over alle Mennesker uden deres Samtykke og Medvirkning, saaledes er de ogsaa gudsbrude berømt, uden nogen som helst Forladelse.

Saa den anden Side: Straffen for vores egne Synder have vi pådraget os ved over egne Gjerninger og efter vor egen Viljes Udøvelse; der har Gud kastet sig selv Forladelse, ved hvilke vi alene kan blive gjendelte berømt. Ved Ingen smigte sig med den Tænk, at de kan Måne frelse fra deres Synder uden uagtigheden af oplyste disse Forladelse.

Det vil ikke sig, at Liv, Omvendelse, Dødt eller nogen god Gjerning forsvare for den mindste af vores Synder, thi var det ikke for Christi forsvaring, da vilde alle disse Ting være forgæves. Men vor himmelske Fader, som berømt denne Måde af Samvittigheds Lov Herrens Forbudelse, lo ved sig selv istand som sig selv Forladelse.

Dette Princip er fremstillet i alle Guds Gjerninger. For Gjerning; Gud har

berede Midler til sinets Ophebd for enhver Slagsning, som han har givet Dig paa Jorden, men der er visse Betingelser for dem, ellers skulde de ikke kun løse. Gud har beredt det Løse for Himmelen-Hien, men dog maa den indfandt og opløses sit Underforraad. Menneſtet maa berede Jorden for at indbringe Frødet, og han kunde lige saa vel berede at høste uden at saae Sæden, som han kunde berede at blive frelst uden at arbejde Evangeliet.

Men skal Landmanden lige, naar han indfandt sin Afgætte, -*see, mine Hænder have frembragt dette,*- og forjæmme at takke Gud derfor? Gud skulde lofsi Jorden og berede den Sæden og tilidsi sende ham Regn og gjorde at det forvædet. Og om nogen af disse Ting fattes, da er alt hans eget Arbeide ondsind. Og dog alligevel, uden at han elsker og saar vil han ondsomme af Mangel paa Frøet.

Da vi? Spøddren maader spørre: skulde der være deſte Betingelser, hvorved jeg kan blive frelst? Disse Betingelser ere meget simple, ligesom alle Guds Sjælinger. Og berede skulle de ikke være det, thi de ere bekendte til Guds Jaafel for Himmelen som for Jorden; for de Simple Jaafel som for de Viſe. De ere tydeligen omhandlet i Christi Evangelium, hvilket vi berede ville begynde at omhandle.

-*Kan er det Regle, som forvilde Eder og vilde forvilde Christi Evangelium, men om indog vi eller en Engel fra Himmelen prædikte Evangelium udenforled for Eder, end vi har prædiket det, kan være en Forbandede.* (Gal. 1 Ept., 7-8 Vers).

Prædikter er Christi Evangelium, som Paulus og hans Medbrødre prædikete? Om nogen af de mange forskjellige Færdsmene, som læres i mere Dage i Europa og Amerika, er det Evangelium, som Jesu Apostle lærte, skulde er det da?

Skær Læser, vilde ere saare vigtige Spørgsmaal, som middeberker angaae Dig og mig. Vort enige Bælsked berede paa at forløse og arbejde dette Evangelium rettelige. Naarfor fornu af mine Læserer vil berede det som Daarlad for dem at begynde at underſøge og berede dette saar vigtige Spørgsmaal, et Spørgsmaal, hvori de lærte Udbygd og Veidhæde i den hele Verden skulde ere meget uoverensstemmende. Men vi lærer i Skriften: -*Gud har skabt dem, som være haarlige for Verden, for at berede de Viſe, og det for Verden skabelige for at berede de Stærke.*- (1 Cor. 1 Ept., 1-27 Vers). Og atter: -*berom Noget blandt Eder lættes sig at over vide i denne Verden, kan være en Daare, at han kan være vid; thi denne Verdens Gudom er Daarlighed hos Gud, som skær skær; kan er den, som givder de Viſe i deres Forvildhed; og atter; Herren hæder de Viſes Tanke, at de ere forlovelige.* Derfor rose Jaans sig af Menneſter. (1 Cor. 3-18-21 Vers).

Jesu beredte sine Disciple at prædike Evangeliet for al Skabningen, med den Forvildelse, at den, som troer og bliver vedt, skal blive frelst. (Marc. 16 Ept., 15 Vers). Saligjærdens Man, som Gud har beredte til Guds for at Skabningen, maa uoverensigtigt være simpel i sine Forbrøder og Forbrøder, og laarbede sig til de Verdes Forvildning. Var det ikke laarbedet, hvorved skulde han da hae: den, som ikke troer, skal forvildes. Atter er det skær: at ethvert Menneſte skal være og hærbede for Gud. Hvor vigtigt er det da ikke, at ethvert Menneſte skal være og hærbede sig selv.

For over indgode har siden, medens den romersk-katholiske Kirke rejserde over den gamle Christenbed, var det ikke tilkøbt Vindes at læse Skriften, fordi (som man sagde) de ikke lode hærde Tæne til at berede den. Men hvad sagde den af Gud beredte Apostle? Skriften som ikke i gamle Tider eller Menneſters Vilde, men de helige Guds Mand talte som den helige-Mand berede den; og atter: -*hærbeden-jætt er frelst kaldet, er frelst er til Færdem.*- Derfor beredte Jesus Læseren og sagde: -*skulde Skriften!* Og de, som Paulus prædikete Ordet for i Berod, kaldet mere bekendte end Læseren i Jerusalem, fordi de dogligen vandt hærbede Skriften for at de en helde Ting være laarbedet. Jeg maader Dig hærde Læser, at Du lærer de Berodjers Eksempl. Og naar Du lærer, da berede om den samme helige-Mand ved hvilken Skriften være frelst, saa det, at Du maa forløse, hvad Du lærer. Ved Paulus til Berod til de Galater, vil Læseren see, at det kraftige Sprog i Lettern i Berodjens af Capitel var forvildet ved, at nogle ondsomme Jøder i Galatas Vandt hærde lærte, at de lode ondsker. De forvildte ikke Christum eller Evangeliet, som Paulus prædikete, men de forvildte Evangeliet og forvildte de helige og vandt sig Guds Forbandede. Apostlen hærde frembrød: om noget Menneſte (kan lode berodjens) eller en Engel fra Himmelen skulde forvilde Evangeliet laarbedet, da skulde han ogsaa blive forvildet. Den samme Apostle lærer os (Jeb.

8 Ept.), at de første Grunde eller Begrebetskæden om Christo var: Tro paa Gud; Omvendelse; Døds; Hænderbælingsgælle; de Dødes Opstandelse og evig Dom. Den hebraiske Menighed, som havde troet og oplevet disse første Grundbegrebene blev fremadtil til at gaa fremad til Fuldkommenhed, og ikke lægge Grundstøden med andre Opnåelse, som den maatte gøres om igjen.

Uden et rigtig Begreb om disse første Grunde, kan ingen Menneske gøre det første Skridt til Fuldkommenhed, ikke mere end et Barn kan lære at læse uden at have et Alfabet, eller en Fugl blive til en Mathematiker, uden at have Regnereglerne. Addition, Subtraction, Multiplication og Division er Grundreglerne i Arithmetikken. Men et fuldkomment Bekendtskab med og Anvendelse af disse Regler bliver den Studerendes fuldkommen i Regnekunsten, men uden dem kan han ikke opgjøre det simpleste Regnestykke. Saaledes er det ogsaa med den religiøse Verden; uden at have rigtig Begreb om og gøre rigtig Tro af de første Grundbegrebene i Evangeliet, vil Menneskene aldrig lære og aldrig komme til Sandheds Erhvervelse.

End og en smaa del af de første Evangeliets Principer eller første Grundbegrebene hører for sig og begynde med

T r o .

Tro er det første Princip (eller Grund) i enhver Religion, med andre Ord: Tro maa først fremkomme i Sindene, førend man kan anvende sig eller gøre Noget til sin Frelse. Forfatteren af Epistlet til de Hebraer giver følgende Udsagn paa Troen (11 Ept., 1 Vers): -Men Troen er en Beskafthed i det, som lober, en fast Overbeviisning om det, som ikke ses,- eller i alle Vers: -men uden Tro er det umuligt at behaare ham (nemlig Gud); thi det bør den, som kommer frem for Gud, at troe af han er til, og at han bliver derved Belønnet, som søger ham,- og atter siger den samme Apostel (Rom. 10 Ept.): -Mennesker kommer Troen derved, at man hører, men at man hører, hører ved Guds Ord,- og atter i 1ste Vers naar han: -men hørteledes skulle de høre, uden det er Troen, som prædiker? men hørteledes skal Noget prædike, dersom de ikke blive ubesludte.-

Det er tydeligt at forstaa af disse Skriftsteder, at Tro fremkommer i Hjertet ved Guds Ord, hvormed Gud sprækker og leber ud til at prædike hans Ord og vane om Sandheden. Deras Tro er ikke en blid Kundskab om nogen Ting, men en Tilid til Noget, som lober,- men -ikke ses.-

En Tilid græder sig paa Overbeviisning, enten sand eller falsk. En sand Tro græder sig paa sand Overbeviisning; en falsk Tro paa falsk Overbeviisning. Hvad enten det angaar jødiske eller himmelske Ting, det er det samme, men et Menneske kan ingenlunde have Tro, dersom sand eller falsk, uden det jo kommer af sand eller falsk Overbeviisning.

Jesus lærte Alverdens Evangelium med god Ord, som en Mand lærte i sin Hjer; lad os derfor anvende et Sædselskab til at udrede Troens Princip, hvilket vi vil gøre ved at fortælle nogle få simple Sandheder.

Da Judæerne i Amerika først saa Kristens kraftige Virkning blandt Europæerne, som først udbredte sig blandt dem, blev de meget begjærlige efter at anskaffe sig disse Mangler deraf. Nogle endeløse Europæere søgte dem, at det var et Sædselskab, som, naar det blev hørt i Jorden, vilde gøre og afløse en overflødig Hæd. Noget af disse uendelige Mængder troede paa denne falske Overbeviisning, og fjæle flere Mangler af den indbildte Gud og betalte den meget højt og søgte den med nogen Omhu! Men Udsagnet var det samme, som af at anden falsk Tro, nemlig at det var sandt.

Derimod, da de så de første Fødsels, som blev lavet af Europæerne, blev det dem forelsket, at det blev lavet af et Sædselskab, som om det blev hørt og det behandlede, vilde gjøre overflødig. De maatte naturligvis modtage denne Fortælling med nogen Misundelse om at det maatte ogsaa var et Ordbrag. Men som Europæerne forstod dem, at de havde god Hæd deraf hørt Hæd, begynde de endelig at troe, hvilket brøgte dem til at gøre et Forsøg. Da som Eiden de søgte, de gæbte af fremtiden, saa tilføje deres Tro og de begynder at støde sig over Udsigten til en Hæd, og som det vorede og modvædes blev deres Tro fuldkomningsløst ved Kundskab, og de ved Fragterne af den ved Opnåelse fuldkomningsløst Tro.

J begre disse Tilfælde for os, at disse Mennesker havde Tro, og at denne Tro udflyd ved Vidnesbyrd, som bærer for dem; men efter at de havde prøvet, viste det sig at være sandt og det andet at være falsk. Da først vi ser disse denne Sjælsstand, vil vi vide, at Mænds sande Evangelium vil osse sig at være sandt på samme Maade.

Euhæret maa indse, at først en Sænder vil han erubere sig for Gud, man kan først tro, at det er en Gud til; for det andet tro man hans sandhedsberede Tro, og for det tredje på Guds Ord, Jesu Christi Død og Opstandelse til at gøre en Forsøgning for Menneskene, på det at Guds-ordet vil maastr Hjerter dem. Naar et Menneske ikke tror på Gud og hans sandhedsberede Tro, da vil han heller ikke tro, at han er en Sænder, thi Skriften siger, at "Gud er Lovens Overvinder". Si heller til han tro, at han vil blive straffet i det kommende Liv for at overtræde Lov, som han ikke tror, som fra Gud. Da om han troede på Gud og hans Tro, samt at Straffen var evigvarig, som påstået senere, så havde han dog en haabe at være tilfreds og frels fra den Straf, uden at han osse troede på Forsømmingen ved Christum. Denne Tro maa alligevel overvinde Overvinderen.

Tro er uadskillelig nødvendigt til Frelse og Salighed; uden den kan intet Menneske blive frelst. Men Tro alene kan ingen gøre. Om Du mener, gør Du det; men Dødsstraf tre osse og straffe. "Men vil Du vide, i Du forvandler Mennesket, at Troen uden Overnaturlig er det." (Se Jacob 2 Opt. fra 17 til 26 Vers).

Den, som vil løse Højernes Gjerninger, vil ser, at de skændt alle Naturret, hvor de påståede, beskriver sig for sandt at omvænde Tro i Højernes Hjerter, haabe ved deres sandt Vidnesbyrd og ved Dødsstrafens Vidnesbyrd, som troede for dem. Og naar Kold troede, da blev de underfulde og forvandler til Omvendelse og at blive borte i Gendel for Søndagsforbuddet i Navnet Fader, Søn og Helligånd. For Evangeliet i Ap. 13 Opt. 46, at den Dødsstraf var en Tro Mænds sandt sammen i Jerusalem fra alle Nationer, for hvem Højernes påståede den første Dødsstraf, som H. S. holdt efter Christi Dødsstraf. De straffe frimodig om Christi Dødsstraf og bevist det osse af Dødsstrafens og Højernes. Som frimodig og bestemt var deres Vidnesbyrd, at Mænd troede. Da de saade til Petrus og de andre Apostler: J Mænd, Høret! hvad skal vi gøre? Men Petrus saade til dem: omvender Dem, og hver af Dem skal høre i Jesu Christi Navn til Guds berede Forbuddet og J skal have den Helligaands Gave, og Hver og Hver Dem haaber Forbuddet til og alle dem, som ere langt borte, helligfølsomt Herren ved Gud vil kalde dem til. De, som nu osse omvænde hans Ord, blev borte, og der vandtes samme Dag kendt tre tusinde Sjæle. Lad os nu høre, hvad er

Omvendelse?

Sand Omvendelse er, at høre og at gøre Guds og lære at gøre Guds, betydende forrige Sænder med en sand Beslutning er at saade mere? Det vilde være uden Nytte for en Sænder at betydende sine Sænder for Gud uden han var bestemt på at frelse dem. Det vilde være dødeligt for ham at betydende for Gud, at han havde forment sig at Omvendelse, uden han var bestemt på at gøre Alt, hvad han kunde til Erstatning. Omvendelse betyder da et alene i at betydende sine Sænder med et indvirkning Hjerter, men i en sand og grundig Beslutning på at afstaa fra Alt, hvad der er ondt.

Om Mennesket gør dette i en Dag, som de tre Tausende gjorde på Dødsstrafens, eller i en Time, som Søndagsberede og hans Kund gjorde (Ap. 13 Opt. 46 Vers), da (og ikke før) er de sande og værdige til at gøre det første Skridt, hvilket er

D a a b.

Det at bevise til det Forsøgend: af Dødsstrafens, vil man ser, at Herren troede den Helligaands Gave på Vilkar af Omvendelse og Død for Søndagsforbuddet, og denne Forbuddet var til dem og borte Dødsstraf og til Alle som ere langt borte.

Men man kunne ogsaa af dette Brev laas til en bladet Maaned, som kunde indlemmes til alle europæiske Nationer i Jerusalem til den store Dødsfest. Og disse Dødsfest og alle Salagsjættens Begrebninger, er alene for dem, men for alle som her paa Jorden og som alle anseende det.

Dette er indholdet hvad Jesus betalede for Dødsfest, i den sidste Underretning, som han gav dem for sin Himmelfart. Og de sidste først betalede af prædike i Jerusalem, og de i alle Sænder og Pær i Jorden, bevæger i Sammen og siden til Jorden største Dødsfest. Og som vi skulle følge dem i store Underretninger blandt alle Nationer, hvorledes de vil den, de vilde vi ikke, at de prædikere de samme Ting. Iva ender at Jorden vil laas det nye Testamente og alle Dødsfestens om Christi sidste Samtale med hans Dødsfest, som den er Herren af Væst. (28 Evt. 18—20 Vers, Marc. 16 Evt. 15—18 Vers, Luc. 24 Evt. 45—50 Vers, og Ap. 1 Evt. 8 Vers.) Endelig af dem siner Pær, som er udeladt af de Under. Men ved at laas det Brev ser man at de ikke betalede af prædike Omvendelse og Søndagsforbudet blandt alle Nationer og hele dem som troede, i Namnet Pær, Den og Hellesand; og skrift at havde haft dem da at laas dem af iagttagelse Alting, som Jesus havde betalt dem, og -Tænke de der laas dem som troede.

Iva ender at være udeladt med Henfald til Daaden, fordi det er saa mange forskellige Meninger herom i disse Tider blandt dem, som behøvede sig til Christen dem. Noget troe paa Beslutelse, noget paa Dødsfest, og andre paa Hellesand. Noget troe, at det her ser med sin Pær, andre istand med Dødsfest. Men det Under ser man, at alle disse forskellige Maader er rigtige.

Noget tænke, at det er ganske nødvendigt til Frelse og Salighed, og Under alle. Andre tænke, at det istand er et ubegribeligt Tegn paa indvortes Underretning; samt at de her laas, at hvad Sænder er dem forladte og at de have antaget den Dødsfest, som de er sig selv og alle andre.

Dette forskellige Underretninger alle fra Guds Ord, men fra Indvortes og udeladt Hellesand og Beslutelse.

Guds Ord omfatter -en Dødsfest, en Tro, en Daad- (se Evt. 4 Evt. 5 V.) No som vil skaffe den gamle Bænk og Overtroens Sænder og laas det nye Testamente, vil ikke denne Tro og Daad fremstaa sig selv, at den man laas det som laas laas. Skriften laas, at Jesus var i alle Dødsfest til at være et Gennem for os - til at vilde de Dødsfest som de skulle være, og til at være sig selv, og den laas; -hvo som vil være sin Dødsfest kan laas til Tro og de laas sig.

Vi vilde vi laas laas det er Heret om hans Daad (Marc. 3 Evt. 18—17 V.) -Da kom Jesus fra Galilæa til Jorden til Johannes af båret af ham; men Johannes forment ham det og laas: Iva her Bekes af båret af Da, og Du forment til mig! Men Jesus havde og laas til ham: tilsted det er, til laas det her det er at indvortes sig selv sig selv. Da tilstede han ham. Og der Jesus var båret, laas han laas sig af Sænder, og ser: Dødsfest indvortes ham, og han laas Guds Vord laas sig om Tro, og forment over ham. Og ser, der kom en Mand fra Jerusalem, som laas: denne er min Søn, den Christus, i hvilken jeg har Hellesand. - Vi dette Brev ikke for hans Skid, men er båret.

Vi Christi Over til Johannes ser vi indvortes, at den kunde ikke -afstamme af Hellesand - uden at blive båret i Dødsfest. Og hvorfor? Var den en Sænder? Nei! men fordi den Dødsfest var en Dødsfest af den Dødsfest, som mange blev laas for Salagsjættens af Dødsfest, paa det, at det sidste Dødsfest maatte blive gentag. Derfor var det nødvendigt, at han, som var båret og uden Dødsfest, indvortes dem som og gjere den båret -for Dødsfest, paa det at indvortes andet Dødsfest kunde indvortes dem sig selv Hellesand med den. Erna eller Dødsfest og alle ser, fordi Dødsfest den Hellesand over ham, og med en her Mand indvortes ham som sin Søn for første Gang paa Jorden.

I alle disse har Herren vilde de Dødsfest Sænder og Dødsfest Tro, at de vilde vi skulle laas. Han gav Gennem for os, og han har laas, at de, som vil gjemte sig for Dødsfest og paa laas sig Christi Dødsfest og laas hans Gennem og alle båret i Dødsfest, at Dødsfest vilde vilde give dem den Hellesand og indvortes dem som sin Søn.

Der er der meget vigtige Underretninger til Dødsfest, som indvortes Dødsfest båret forlaas og laas det laas sig laas. For det første båret de båret indvortes om den sidste Maade af båret paa. For det andet båret de forskellige Dødsfesten

eroderer sig fra sine Stæder ved at høve Ørets-Øst, og begynder at løbes i mit Navn, dem skal I både paa denne Døds, og nu her, hvide ere de Øst, som I skulle høre: både dem ved Naam og Age: -Ved Gudsnaam for Jesus Christum både jeg Dig i Naamets Haberen, Sønnen og den Helligaand, Amen! Og de skal I nedvænte dem i Stædet og bringe dem og igjens af Vandet.- (Normens Bog).

Vi ville nu stude til at betragte Helligaanden med Daaden. Gudstuden de jaakaldte Vædter i Europa og Amerika mener paa den rette Maade at både paa, saa tage de dog fejl med Henvis til Helligaanden. De hvide, det er istaa et uoverset Tegns og berber lære, at den Daagaldende maas blive født af Hænder og født, at hans Spæder ere ham tilgaaet, fremde de ville veddele ham Daad. Saaledes drøge de Almenen til Videnskabe. Helligaanden med Daaden er Spæderens Fortællelse, og Gud løver dem Helligaand sidenefter.

Johannes -gik omkring i hele Omegnen af Jordan og prædikede Omvendelses Daad til Spæderens Fortællelse.- (Mat. 3 Opt. 3 Vers og Marc. 1 Opt. 4 Vers).

Efter Christi Himmelfart prædikede Petrus for Talskaber af Jøder om Daaden -for Spæderens Fortællelse.- (Ap. Gr. 2 Opt. 38 Vers). Ananias sagde til Saulus -staa op og bli hødt og giv Dig Dine Spæder og jaakald Petrus Naam.- (Ap. Gr. 22 Opt. 16 Vers). Den Helligaand kom over Jesus efter at han kom op af Vandet. Og atter, Jesus taler om at blive født af Hænder efter at være født af Vandet. (Joh. 3 Opt. 5 Vers). Petrus loort den Helligaand efter Daaden. (Ap. Gr. 3 Opt. 38 Vers). Philip lærer Jøder i Samaria, både Naam og Lønder, fremde om af dem anammiede den Helligaand. (Ap. Gr. 8 Opt. 16 Vers). Naar Herren nogenstid aldig fra denne Regel og gav den Helligaand for Daaden, da var det ikke efter Fortællelsen, men før at alder af alder andet lærdes Fremde. Der er om Talskaber af dette Slags omhandlet i det Nye Testamente (ser Ap. Gr. 10 Opt.) Cornelius og hans Husefolk, som vare de første Helligaand, at Apostolene prædikede Evangeliet for; men naar vi læse 10de og 11te Opt., ser vi, at det var før at alle Apostolene og de første Jøder, at Gud ogsaa vilde anamme Helligaand, og at de skulle ikke jaakalde den Evangeliet.

Mange viligste Folk i vor Tid betragte Daaden som uændelig til Saliggjørelsen. Men vi sørgte: er det uændelig, at den angivende Vædter skal tilgives? Om det er, da er Daaden ogsaa uændelig i samme Grad, thi den er Betingelsen for Tilgivelse.

Den, som forsonner Daaden, forsonner om af Betingelserne for Saliggjørelse. -Den, som trøst og løst hødt, skal blive salig. Den, som ikke trøst (og saliglig ikke bliver hødt), skal forsonnes.- (Marc. 16 Opt. 16 Vers).

Jesus indførte aldig Regel i Saliggjørelsens Plan, som var uændelig. Menneffene maas hve af hødt Ord, som udgaaer af Guds Mund. -Her, som siger: jeg hader ham og holder ikke hans Bud, er en Fjætt og Sandheden er ikke i ham.- (Joh. 1 Ep. 2 Opt. 4 Vers).

Apostelen Petrus siger i hans 1 Ep. 3 Opt., 21 Vers): -Daaden forlær os nu-, ligesom Naam og hans Familie blev født i Verden, mens de Døge af Verden omkom i Vandfloden.- Det gjer ingen Fortæl hvor gudsfrøelig en Mand end var vært, hvor mange gode Øvringer han har gjeret, eller hvor meget af den Helligaand han har anammiet, om han forlær Daaden. Thi de forlær han ogsaa Saliggjørelsen, og alle hans forrige Spæder ville komme tilbage til ham igen. Betragter for et Fortæl hvorledes det var med den gode Cornelius og hans Husefolk (Ap. Gr. 10 og 11 Opt.), som var meget gudsfrøelige, både her Tid og gjerde meget Gødt, frøgte Gud og had til ham bekendigen, men dems Tilstand var dog ikke jaakaldt af de kunde ikke frøkte, thi Gud frøkte en Engel til ham, som sagde: send Bud til Jøger til Petrus, og -Han skal sige Ord til Dig, ved hvilke Du og dit gødt Husefolk frødes.- Da Petrus kom og talde Herrens Ord til dem, kom den Helligaand over dem og de talde med fremmede Tungemaal og propheetende. -Han betalte, at de skulle både i Herrens Naam. Hvad tænker min Taler af Jøgerne vilde have været, om de havde udskaet sig for at blive hødt? Eller om de havde forlærst Petrus Ord, hvilke Engelen sagde skulle frøkte dem?

Om Barnebestættelse.

Siden den christne Tidens første Aarhundrede har Barnebestættelse været praktiseret af en talrig Mængde af salte Læger. I Tidens Vangte er denne den ærofriske Læge Isaac Astruc'ske bleven meget almindelig, saa at mange Missioner paa nordlige Tid ere forvandlede med Vædsagen. Apostlerne blev belæst af læge forsit, og drøftede de; men spode Barn ere udflyede til at modtage Læstom, og derfor blev alle stiftede til at dødes. Jesus betalede Apostlerne at prædike Evangeliet i al Verden, og sagde: -Der som troer og bliver døbt skal blive salig. Spode Barn kunde alle troe paa Apostlerne's Prædiken, derfor skulde de ikke dødes. Deras betalede Mængden paa Vangstagen til at omvende og forsit, og da blev kaldt -for Spodens Forladelse; men spode Barn ere udflyede til Dødsbestættelse, og derfor er det Synd for Gud at hede dem. -Spoden er Lovens Overtrædelse. Spode Barn have ingen Lov overhaudet, og derfor ere de uden Synd. Daaden er for Spodens Forladelse, men spode Barn have ingen Spoder at forladet dem, derfor drages de uden Døds. Men om endog spode Barn havde Synd, saa kunde de dog ikke blive dem forladet ved Daaden alene. Troen og Dødsbestættelsen vilde være ligesaa nødvendig for Barnet som Daaden. En af disse tre Conditioner alene, eller to af dem, vilde ikke bringe Forladelse, de maa alle forsigtigen indgaaes og velsignes af den Helligaandede Iste. Men det spode Barn kan ikke forsigtigen indgaaes ei heller oplydes nogen af dem, hvorfor Barne's Bestættelse eller Døds drages ikke de Helligaadede, som lovede dem, der troer og omvende sig, men det drages en Forladelse istedet for Helligaadede.

Noget antage, at isted der i Skriften omtales, at hele Familier blev døde, var det muligens spode Barn blandt dem. Men i ethvert Tilfælde af denne Art er det strævet, at de troede og glædede sig ved Herrens Ord, hvilket er et stort Bæms paa, at der var ingen spode Barn blandt dem.

Et andet Igen tænke, at det spode Barns Bestættelse kommer istedet for Dødsbestættelsen. Men dette er ikke en vid, udflyede Værdig, til at forblende den Værdig med. Der er ikke den mindste Mentions paa noget santskab i Skriften. Daaden har ikke mere Sammenheng med Dødsbestættelsen end den har med -Dødsbestættelsen. Der er ingen Hæder mellem de to Handlinger, ei heller mellem de to Dødsbestættelser, i hvilke de var udflyede.

Christen Dødsbestættelsen har indgaaet de tre første Conditioner: Tro, Dødsbestættelse og Døds, saa at alle hans forrige Overtrædelser ere ham forladte, hvilke han forsvaret frage efter den Helligaandede Døds. Gud har indstillet en vis Handling, hvorved han giver denne Døds. Den har ansvaret sine Lydere til at indstille den Helligaandede ved Haandspaalægge i hans Navn. Ap. Et.: -Phylip gik ned til Samaria Stad, og prædike Evangeliet for dem. Og Isak forsvaret sandhedslyden gav sig paa de Ting, som Phylip talde. -Da de tredje Phylip, som prædike de Ting, der høve til Guds Rige, og Navnet Herrens Kristus, da blev de døde havde Hænder og Dødsbestættelse. -Der nu Apostlerne, som vare i Jerusalem, horte at Samaria havde ansvaret Vilde Ord, da sendte de Petrus og Johannes til dem; hvilke, da de kom dertil, bad for dem at de maatte se den Helligaandede (thi der havde endog ingen af dem ansvaret dem; dog vare de bleve døde i den Herrens Jesus Navn); da lagde de deres Hænder paa dem og de st de den Helligaandede. Og da Simon (den Trekmal) saar, at den Helligaandede blev givet ved Apostlerne's Haandspaalægge, isted hos dem Døds og sagde: -Giv mig ogsaa denne Magt, at hos som jeg lægger mine Hænder paa, saa blev den Helligaandede - (Ap. Et. 8 Opt.). Der høve nu det første Bæms til at bekræfte, at denne Handling var ansvaret af Gud. Et Haandspaalægge er en udflyede Handling som indstilles ved Døds, at Ingen af den store Mængde af Lydende, som blev dødt i Samaria, st den Helligaandede sendt denne Handling blev fortaget. Christen Dødsbestættelsen havde dødt de Lydende især, -lagde han sine Hænder paa dem, og de ansvaret den Helligaandede; og de talde med forsvarede Lydende, og profeterede - (Ap. Et. 19 Opt.). Blandt Christi Læres Prinsiper, som de Hebræere Menighed havde ansvaret, omtalte Paulus Tro, Dødsbestættelse, Døds og Haandspaalægge (Kol. 2 Opt.)

De vilde nu omhandle

Præstedommen.

Etter Hagtes og Værdigheden ved den som udretter disse Ting i Herrens Navn,

som Herret er: »hvorefter skal de have uden det og Hogen, som prædiker? men hvorefter skal Hogen prædike, dersom de ikke blive udsendte?« (Rom. 10 Opt. 14 B.) Og jeg vil ærbødigt spørge: hvorefter kan han blive udsendt uden det Sælsbæring fra Gud? og hvorefter kan han købe, lægge Hænder paa eller udsætte nogen helig Gæstling i Herrens Naam, uden at Herren har bekræftet ham til at handle i hans Naam? Det er ogsaa Herret: »Og Ingen tager sig selv detes Naam, men den som er kaldet af Gud ligesom og Naam var« (Joh. 6 Opt. 4 B.). Hvorefter var Naam kaldet? Ved Hælsbæring fra Gud til Naam bekræftet ham at skrive og indre Naam til Prædicationen (se Ap. Br. 13 Opt. 1—4 B.).

Det er ikke nok at en Mand er kaldet, men han maa ogsaa være bekræftet ved Gu som har Fuldmagt bered. Dersom Gud vilde anerkende en ubekræftet Mand Hænder, saa vilde Gud dog kunne købe efter den samme Regel. Men hvor kan en ubekræftet Person kald i Herrens Naam? Han kan vel lige velens og forrette Commission, men det er allerede magtesløst, og vil aldrig blive Gudsforstærkt. Mange verdslige Ting der ved Commission, ved en Mand, som skriver en anden Mandes Hænder for ham, men sådan Værdning er aldrig underkøst ved Gud, uden naar Herrensmanden har gyldig Fuldmagt fra den Herren, i hvis Naam han handler. Hvor meget mindre vilde Herren erkende og støtse for Naams Hænder og sine helige Hændergæstlige Hænder ved Mand, hvem han er har kaldet. Men hvorefter skal jeg hente, (hvor den arlige Gæst (spørgs) hvilken Mand der har Fuldmagt fra Gud til at købe mig for mine Søsters Hænder? Heger vel, hær Gud?) for det første vil Du ikke let komme til den Tænde, at en Mand har den Fuldmagt uden at han selv træder det og lærer det. For det andet, om han kaldet Dig, at Gud har ikke talt til Kommissionen for mange Hundrede Aar, og at Hændergæstlige Herret ikke mere, og han vil ikke aabenbart sin Hænder som i gamle Tider, da vil Du hente uden andre Hændergæstlige, at Gud har ikke sendt ham. Men naar en Mand som Johannes og alle de gamle Apostler kommer og skriver, at Gud har sendt ham for at skrive Hænder om at sende sig til Herren og lade sig købe i Naam for Gæstforstærkt, og lover Dig den Helligaand ved Hændergæstlige. Der er Heger, hvordan Du kan begynde at gæstforstærkt du Er, og om Du vil give Naam for hans Gud i dit Hænder, og sende over dem, og bede til Herren om det. Du hans Hændergæst er kaldt, da vil det blive ligesom god Er, som jaas i Jorden, hvilken mere og mere op og dæker Frugt. Thi ja, Hænder Mand vil have Hændergæst i dit Hænder, at det er kaldt, og det vil begynde at give i dit Hænder og den Hændergæst blive opstod, og Du vil begynde at hente urenlig Hænder og Hænder og for Guds Ting mere tydeligt. Saaledes vil din Er begynde at indtage og Du vil glæde Dig over Hændergæstlig Er, der er kommen fra Hænder ind i Hænder.

Om Du bliver kaldt og han giver Dig den Helligaand ved Gud og Hændergæstlige, da vil Du vide, at hans Hændergæst er kaldt og at Gud er med ham, — thi han bliver ikke dem, som kaldet. Saaledes er det med den gamle Religion af Hænder, som ikke er som Hændergæstlig Commission; den bliver sin egen Hænder og bliver sig selv at være kaldt, uendens de Vænder sende i Hænder og komme aldrig til Hænder om Hændergæst.

Til Erklæring vilde vi sige for alle Hænder, i hvis Hænder dette mere kommer, at Gud har efter lagt sin Hænder paa, ligesom i gamle Dage, at kaldt Hænder til sit helige Hænder, til at arbejde i sin Hænder for alle Dage. Til at være Hænder for Hændergæstlig Kommission, naar han skal komme i Hændergæstlig Hænder med Kraft og for Hændergæstlig — at hente sig over alle dem, som ikke kaldet var Hænder Jesus Hændergæstlig (se 2 Hænder. 1 Opt. 7—8 Hænder og Ap. Br. 1 Opt. 11 Hænder), og vi kaldte alle Hænder i vor Herret og Hændergæstlig Naam, hente: bered Er, bered Herrens Vel! Ja, send om fra alle Hændergæstlig, — fra Hændergæstlig, Hænder,

Tegn og Betegnelse, de Rigtiges Underkæftethed, Hæder og alle Ederens hjemmelige Underkæftetheder, og skæpper Eder for Herren, som Kæmpehæjsgerde i gamle Dage, og kommer til Christum og bliver dødt i Sandet til Gudsforladelse, og Gud vil give Eder den Helligånd ved Håndspalægge af hans Tjener, og I skulle hente og betinde, at disse Ting ere Sandhed.

Apostelen, Romerske 16, 26 Dagis.

G. Snow.

I l l a g.

De hellige Skrifter kunde læses, forhaaret og efterlevedes saaledes som de ere: en-feltige, simple, tydelige og sande, efter Sprogets Vaad. (aa af Ord og Sætning beholder sin rette Mening, ligesom i enhver anden Bog. Ord ere isten Tegn paa Ibeer: og om Gud vil meddele Kæmpehæjsgerde i Ord, saa maa han udbetvingsomt gjøre det efter deres Sprogs Vaad, ellers vilde Meddelelsen være uforstaaelig og usættig. Al Spænden og Svæben i begge Testamenter er fættelig for den Værde, og er bestemt til at forhaaret og efterleved, uden hvilket det er usættig. Al hennelig eller selvgjort Udelæggelse her vedes tilførdet. Angaarnde Spændemene om de sidste Dage troe ed, at det er mange Aare, og disse Ting, som skulle Aare, og som umiddelbart vilde træffe alle Folk, at Israels ti Stammer og de Udprente af Judas skulle gaa tilbage til deres egne Lande, som Gud loode dem og deres Gud for evig, er ikke den mindste ublaude disse Ting. Naar denne Aare Forjættning af alle Nationer Aare, da vil Gud's Magt blive aadbar og adbarbar, ved Tegn og Vidundere og kraftige Værginger, langt Aare end Regning, som Aare blandt deres Aare i gamle Dage (see Esa. 11 Opt. fra 11 A. til Enden, 2 Opt. 1—5 B. og 66 Opt. 19—22 B., Jer. 16 Opt. 14—17 B., 30 og 31 Opt., Opt. 37 Opt. 21 B. til Enden og 30 Opt. 23—25 B.). Naar disse Ting ere Aare, vil Jesus komme i Aare Forlydelse med sine Hellige med sig, at tilstetgjøre de Ugudelige og regjere over de Helligelinge paa Jorden og Tindst Aare, og de Hellige, som ere døde, skulle opstaa og regjere med ham (see Jud. 14 B. og Gal. 20 Opt. og 5 Opt. 9—10 B. og Gal. 4 Opt.), og efter det endstaaende Aare i Helligelighed og Aare kommer de Gude Opstaaelse og den sidste Dom, naar Jorden og alle Ting derpaa vilde være ned og de Hellige vie den for evig (see 2 Pet. 3 Opt. 12—13 B., Gal. 21 Opt. 1 B.). Men for Christi Komme vilde mange Tegn sees i Himlen som til og Vidundere paa Jorden udenfor, og Aare ved blandt Nationerne, King, Væd og Hunger, og alle Nationer skulle være i Bærgelise (see Joel 3 Opt. 1—5 B., Luc. 21 Opt. 25—28 B.). Dette er et saakærtigt Spændemord, og I gjøre vel om I give Aare derpaa som paa et Aare, det Aare paa et mækt Gud, indtil Dagen Aare og Aare gædderen opstaaer i Ederens Hjerter (see 2 Pet. 1 Opt. 19 B.).

De Sidste-Dages Hellige hellige Forjættning i Hr. Rasmus Sal i Lille Kongensgade Nr. 85 i Bastuget, Aare Søndag fra Kl. 10—12 Form. og fra 7—9 Aften, og Søndag Aften fra Kl. 7.

Pris: 5 Rdd. pr. 100 Opt. 8 ø pr. enkelt Opt.

Sæll hos G. S. Harting.